

Josep Colom, piano

Vaig néixer a Barcelona el 1947. La música sempre ha estat quelcom important en el meu àmbit familiar. De jove vaig guanyar el Concurs Internacional de Jaén (1977) i el de Santander (1978). Més tard, el Ministeri de Cultura espanyol em va atorgar el Premi Nacional de Música.

Als anys setanta vaig estudiar a l'École Normale de Musique francesa, fundada per Alfred Cortot, i a França també he enregistrat la majoria dels meus CD per al segell Mandala, amb obres de Brahms, Franck, Blasco de Nebra, Mompou, Falla, etc. També he enregistrat en directe per al segell RTVE un DVD amb el *Tercer Concert* de Prokófiev i un CD amb obres de Chopin, Debussy i Ravel.

A partir dels anys vuitanta he anat desenvolupant la meua carrera professional tocant habitualment amb les principals orquestres espanyoles i estrangeres, sota la batuta de grans directors; al mateix temps he tocat en recital i he fet música de cambra. Amb França, donada la meua formació, hi he mantingut sempre el contacte i hi he estat convidat regularment per importants orquestres.

Molts músics m'han ajudat a evolucionar, però especialment ho ha fet el compositor Joan Guinjoan. El meu món és el recital i la música de cambra, tot i que també he treballat amb molt bons directors i músics i amb quasi totes les orquestres espanyoles. La pedagogia s'ha convertit, a poc a poc, en quelcom molt important per a mi, i faig classes magistrals a més de treballar amb l'Aula de Música de la Universitat d'Alcalá de Henares, l'Escola Superior Musikeon de València i el Conservatori del Liceu de Barcelona.

També et pot interessar

Palau Piano
Dilluns, 25 de febrer de 2019–20h
Sala de Concerts

Preus: 20 i 30 euros

Valentina Lisitsa, piano

L. van Beethoven: *Sonata per a piano núm. 14 en Do sostingut menor, Clar de Lluna*
PH. Glass: *Orphée Suite*
M. Mussorgsky: *Quadres d'una exposició*
P. I. Txaiovski: Suite d'*El Trencanous*

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 110-2019

Josep Colom, piano

Les tres darreres sonates de Beethoven

Palau Piano
Dimecres, 13 de febrer de 2019–20h
Sala de Concerts

Programa

I

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sis bagatel·les, op. 126, núm. 5 i *4*

Quasi allegretto

Presto

Sonata núm. 30, en Mi major, op. 109

Vivace ma non troppo – Adagio espressivo – Tempo I

Prestissimo

Andante, molto cantabile ed espressivo

Petita pausa tècnica

Sis bagatel·les, op. 126, núm. 1 i *3*

Andante con moto, cantabile e con piacevole

Andante, cantabile ed espressivo

Sonata núm. 31, en La b major, op. 110

Moderato cantabile molto espressivo

Allegro molto

Adagio ma non troppo – Allegro ma non troppo

II

Josep Maria Guix (1967)

Stella

Ludwig van Beethoven

Sis bagatel·les, op. 126, núm. 2 i *6*

Allegro

Presto – Andante amabile e con moto

Sonata núm. 32, en Do menor, op. 111

Maestoso: Allegro con brio ed appassionato

Arietta: Adagio molto, semplice e cantabile

35’

Màrius Sampere

Dèmens, 2017

Les tres últimes *Sonates per a piano* de Beethoven

L’última dècada de la vida de Beethoven va estar marcada per la mala salut, la sordesa i l’obsessiva i destructiva devoció que sentia pel seu nebot, Karl, després de guanyar una batalla legal amb la seva cunyada per educar-lo. En aquests darrers anys va escriure la *Missa Solemnis*, la *Novena Simfonia*, les *Variacions Diabelli*, els cinc últims *Quartets* i va completar les seves *Sonates per a piano* amb la *Sonata Hammerklavier, op. 106* i les tres últimes, *opus 109, 110* i *111*, que escoltarem aquest vespre i que marquen la culminació de la forma de la sonata clàssica-romàntica i anticipen l’estètica musical del segle XIX.

Per molt que Beethoven continuï fent servir la forma sonata, en aquestes últimes partitures per a piano ho fa d’una manera tan personal i inusual que esdevé completament nova. Altera els paràmetres de la forma, que sotmet a la fantasia, i els desenvolupaments resulten originals: fugues, recitatius dramàtics i variacions que van més enllà del caràcter ornamental fins aleshores. Van costar d’entendre perquè Beethoven fa molt poques concessions i exigeix de l’oient, per gaudir-ne, el que no havia demanat en les anteriors *Sonates per a piano*. Això provocà que triguessin cent anys a assolir la popularitat de què van gaudir les anteriors.

La *Sonata op. 109* evidencia una gran llibertat en l’ús dels moviments, que s’allunya definitivament de l’esquema tradicional. En l’original “Vivace, ma non troppo” es combinen dos conceptes temàtics antitètics, el *vivace* i l’*adagio*, com si fos una improvisació. El “Prestissimo” central, de caràcter brillant, dona pas al moviment sobre el qual gravita tota la *Sonata*, l’“Andante molto cantabile ed espressivo”, format per una sèrie de variacions que han esdevingut un feliç exemple de com desenvolupar una idea mitjançant increïbles efectes rítmics i sons extrets d’una breu melodia. L’original *opus 110* concentra la seva genialitat en l’últim moviment amb recitatius, *ariosi* i fugues que trenquen amb els vells cànons. L’*opus 111* és un díptic d’impecable dialèctica musical, amb un primer moviment tens i un segon que ens trasllada a un panorama de calma i serenitat.

Les tres últimes *Sonates* s’interpreten intercalades amb les *Sis bagatel·les, op. 126*, última obra per a piano escrita per Beethoven, que concentra tota la seva saviesa pianística. El recital es completa amb *Stella*, obra de Josep Maria Guix, compositor convidat de la temporada, que parteix de la cantiga número 100 d’Alfons X, *Santa Maria Strela do dia*.

Lourdes Morgades, periodista especialitzada en música